

[A. Chr. Christensen.]

„ved almindeligt dagligt Vande“. Det er nemlig ganske meningsløst at tvinge Fiskerne til at sætte deres Garn helt ind under Stranden, der ligger tør det meste af Tiden; men naar der staar „Højvande“, er Fiskerne nødt til at føre deres Garn helt op til Grønningen, ca. 200—400 Meter, enkelte Steder mere, og for Fiskeriet er det ganske uden Betydning.

I § 33, sidste Linie, staar der: „Sættelinens Længde maa ikke overstige 300 m“. Jeg har nok set, at det er Fiskeriforeningens Forslag, men jeg vil gerne henstille til Udvalget, at vi bliver ved den nuværende Ordning, hvorefter Linien kun maa være 75 m, i alt Fald i den østlige Del af Fjorden. Disse lange Liner kan ikke andet end beskadige den stærke Bevoksning af Bændeltang, der findes her.

Til Slut skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger om Fiskeriet som Helhed. Jeg tror, det var med en vis Interesse, at man indenfor Fiskernes Kreds modtog Meddelelsen om Oprettelsen af et særligt Ministerium for Fiskeri og Søfart. Det skabte vel ogsaa en Del Forventning indenfor Fiskernes Kreds, og det var maaske ogsaa det, der var Aarsagen til, at Dansk Fiskeriforening fremsatte sine forskellige Ønsker overfor Ministeren. Desværre for Fiskerne blev de alle afslaaet.

Der var et af dem, som jeg beklager, at den højtærede Minister ikke imødekom, og det er Ønsket om at faa et Fiskeriforsøgsskib, som skulde bemannes med praktiske Fiskere, der skulde undersøge Fiskepladserne og se at finde nye Pladser og prøve de forskellige Fangstmetoder og nye Redskaber.

Hvad var det nu, Fiskerne ønskede? De ønskede at faa en Forsøgsgaard — i dette Tilfælde et Skib — i Lighed med vore Forsøgsgaarde, og lad der end være fejlet, det er ikke saa let at undgaa, men een Ting er hævet over enhver Tvivl, nemlig at Forsøgsvirksomheden har været en Løftestang for det danske Landbrug og ogsaa har været en medvirkende Aarsag til den høje Standard, vort Landbrug har. Jeg nærer ingen Tvivl om, at et Fiskeriforsøgsskib ogsaa kunde blive det paa Fiskeriets Omraade.

Vi kan jo bare tænke paa det store Sildefiskeri, som for Tiden foregaar oppe omkring Skagen, og som foretages af Svenskerne; vi læser i Aviserne, at de sender 1 000 Kasser med Sild til Göteborg, og 2 000 Kasser Sild losses i Skagens Havn, og dette er jo saare vel alt sammen, men det vilde unægtelig have større Interesse,

om det var danske Fiskere, der foretog dette Fiskeri. Jeg beklager derfor, at Ministeren ikke ser sig i Stand til at imødekomme dette beskedne Ønske, der ligger indenfor det økonomisk overkommelige, for det maa aldrig glemmes, at efter den Beliggenhed, vort Land har, ligger der ogsaa et Beskæftigelsesspørgsmaal paa Havet.

J. C. A. Larsen: Jeg har fra Fiskerne, der bor i Fiskerlejerne Nord for Kronborg, en indtrængende Opfordring til den højtærede Minister og til det Udvalg, som formentlig vil komme til at viderebehandle Lovforslaget, angaaende en Sag, som har ganske betydelig økonomisk Interesse for disse Fiskere.

I Lovforslagets § 2, hvor de forskellige Grænselinier er anført, fastsættes for Øresund mod Nord Linien Gilbjergshoved—Kullen og mod Syd Linien Stevns Fyr—Falsterbo Fyr; denne Grænselinie er saa vidt mig bekendt fastsat efter en Forhandling mellem Sverige og Danmark, og efter denne Overenskomst maa der indenfor disse to Yderlinier ikke fiskes med Vaad. Det er, saa vidt jeg har forstaaet, en Bestemmelse, der gaar uændret fra den gamle Lov over i dette Lovforslag.

Men da Øresund, som bekendt, saa snart Kronborg er passeret, udvider sig stærkt op mod den nordlige Grænselinie Gilbjergshoved—Kullen, er det, efter hvad der er meddelt mig, saadan, at fremmede Fiskere, kun ikke svenske og danske, kan drive Vaadfiskeri i dette Farvand, og da der bl. a. i Hornbæk Fiskerleje er mange af den ret store Fiskerbefolkning, der findes dér, som om Vinteren er henvist til at drive dette Fiskeri for at skaffe sig Udkommet, er det min Henstilling til den højtærede Minister at stille sig forstaaende overfor en Ændring her, muligvis efter Forhandling med Sverige, hvis en saadan Forhandling er nødvendig.

Fiskernes Ønske gaar ud paa, at Nordgrænsen flyttes fra Gilbjergshoved—Kullen til Ellekildehage—Viken. En saadan Ændring af Sundets Omraade vil give en mere fornuftig og en mere forstaaelig Grænse, og ved Samtaler med Fiskeridirektøren har jeg faaet bekræftet, at ogsaa han forstaaer, at denne Grænse vil være den naturlige. Og selv om nu Fiskerikontrollen tager forstaaende paa det, naar danske Fiskere fisker med Vaad dér, vilde det dog være mere rigtigt — det vil den højtærede Minister ganske sikkert give mig Ret i —, om det blev ordnet saadan, at man altid fiskede paa Lovens Grund.